

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίαι δρ. 10.— Ἐτησίαι φρ. χρ. 12.50
Ἐξάμηνος 5.50 Ἐξάμηνος 6.50
Τριμήνιος 3.— Τριμήνιος 3.50
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπιδίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Μαρτίου 1918

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 14

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1918, ἀντὶ τῆς διπλασιασθῆ, ὡς ἐπέβαλλον αἱ περιστάσεις, ἠτύχηθη ὀλίγον μόνον ὡς ἐξῆς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἔτησίαι δρ. 10, ἑξάμηνος 5.50, τριμήνιος 3. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἔτησίαι φρ. χρ. 12.50, ἑξάμηνος 6.50, τριμήνιος 3.50.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀύξησις δὲν ἀρκεῖ βέβαια διὰ νὰ καλυφθοῦν αἱ διπλάσαις ἡδὴ δαπάναι τῆς ἐκδόσεως. Ἀλλ' ἔχομεν τὴν ἐλπίδα διὰ τὰ ἐξακολουθήσουσιν μὲ τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλητέραν ἀκόμη προθυμίαν, αἱ Εἰσφοραὶ τῶν φίλων μας διὰ τὴν Ἐπαύκειαν.

Οἱ πληρώσαντες συνδρομὴν διὰ τὸ τρέχον ἔτος μὲ τὴν παλαιὰν διατίμησιν, ὀφείλουσιν τώρα καὶ παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὸ ὑπόλοιπον. [Ἴδε Δήλωσιν 11ου φυλλαδίου, σελ. 91].

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστιόστημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Σε λίγο ἔτρεξαν ὅλοι καὶ εἶδαν πραγματικῶς, ὅχι μόνον τὸ νησάκι τῆς Σωτηρίας ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸ ἀκρογιάλι, κάτω ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι, σκεπασμένον μ' ἓνα στρώμα λευκὸ καὶ ὁμοιόμορφο.

— Εἶνε χιόνι, ἀλήθεια, ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ.

— Ἡ μοιάζει πολὺ! εἶπε ὁ Νάβ.

— Μὰ τὸ θερμόμετρο δείχνει 14 βαθμοὺς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μηθενικόν, παρατήρησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

Ὁ Κύριος Σμιθ ἐκύτταξε τὸ λευκὸ σεντόνι χωρὶς νὰ μιλή, γιατί δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενο ἐκεῖνο, σὲ τέτοια ἐποχὴ καὶ μὲ τέτοια θερμοκρασία.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ· τὰ σπαρτά μας θὰ καῶν!...

Κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ καταιβῇ, γιὰ νὰ τρέξῃ στὸ χωράφι καὶ τὸν λαχανόκηπο. Ἀλλὰ τὸν ἐπρόλαβε ὁ εὐκίνητος Ζούπ, ποῦ πιάσθηκε ἀπὸ τὸ σκοινὶ τοῦ ἀνελκυστήρα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ βρέθηκε κάτω.

Καὶ τότε ἔγεινε θαῦμα:

Μόλις δηλαδὴ ὁ οὐραγοτάγγος ἐπάτησε τὸ πόδι του στὸ ἔδαφος, ὅλο ἐκεῖνο τὸ χιόνι σηκώθηκε καὶ σκορπίσθηκε στὸν ἀέρα, σὲ νιφάδες τόσο χοντρές καὶ τόσο πυκνές, ὥστε γιὰ λίγες στιγμὲς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου σκεπασθῆκε.

— Πουλιά! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ.

Ἦταν πραγματικῶς κοπάδια θαλασσοπούλιων μὲ κατάσπρα φτερά. Εἶχαν πέση κατὰ ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀπάνω στὸ νησάκι καὶ στὴν ἀκρογιάλι, καὶ σηκώθηκαν ἄξαφνα καὶ ἐξαφανίσθηκαν μακρὰ. Οἱ ἄποικοι ἔμειναν κατὰ πλῆκτοι μπροστὰς αὐτῇ τῇ μεταλλαγῇ τῆς σκηνογραφίας, ποῦ ἐμοιάζε μ' ἐκεῖνες ποὺ κάνουν κάποτε στάθρατρα, ὅταν ἄξαφνα μιὰ Νεράιδα σηκώνῃ τὸ ραβδί της καὶ ἓνα χείμωνιάτικο τοπίο μεταβάλλεται ἀμέσως σὲ καλοκαίρινο.

Δυστυχῶς, αὐτὸ ἔγεινε τόσο γρήγορα, ὥστε οὔτε ὁ ρεπόρτερ οὔτε ὁ Χάρμπερτ ἐπρόφθασαν νὰ σκοτώσουν κανέν' ἀπὸ κεῖνα τὰ πουλιά καὶ νὰ ἰδοῦν τί λογὴς ἦταν.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τὴν 26 Μαρτίου, ἐκλείσαν δυὸ χρόνια ἀφότου οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος ἀπὸ τὸ ἀερόστατο τῆς Ρισμόνδης, ἔπεσαν στὴ νῆσο Λίγκολν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Συγκινητικὲς ἀναμνήσεις. — Ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον. — Σχέδιον ἀναγνωρίσεως τῶν ἀντιῶν τοῦ νησιοῦ. — Αναχώρησις στῆς 16 Ἀπριλίου. — Ἡ χειρόνησος Σερπαντίνα ἀπὸ τὴ θάλασσα. — Κακοκαιρία. — Νυκτώνει. — Καινούργιο ἐπεισόδιο.

Δυὸ χρόνια σωστά! Δυὸ χρόνια ὀλόκληρα! Τόσον καιρὸ, οἱ ἄποικοι δὲν εἶχαν καμμιά ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους! Τόσον καιρὸ δὲν εἶχαν λάβῃ

Ἐγύρισαν φορτωμένοι καὶ οἱ τρεῖς ἀγριόπατες...

καμμία είδησι από τον πολιτισμένο κόσμο, αποκλεισμένοι, χαμένοι 'ς εκείνο το νησί, απαράλλακτα όπως σε κανένα μικρό άστρο του ήλιακού συστήματος!

Γι' συνέβαινε τώρα στην πατρίδα τους; Τη θυμούνταν, την είχαν πάντα μπροστά στα μάτια τους την αγαπημένη αυτή πατρίδα, αιματοδορεκτη από τον εμφύλιο πόλεμο, όπως την είχαν αφήσει, όταν έδραπευσαν με το αέροστατο... 'Η αίμα-τοχυσία άρα γε εξακολουθούσε;... Τους έκανε μεγάλο πόνο να το συλλογίζονται και συχνά μίλουσαν γι' αυτό, πάντα όμως με την ελπίδα, με την πεποίθησι, ότι κι αν δεν είχε θριαμβεύσει ακόμα, θα ευριάμ-θευσε μια μέρα ή ιδέα της Αμερικανικής 'Ενωσεως.

Στα δυο αυτά χρόνια, ούτ' ένα πλοίο δεν είχε περάσει από το νησί, —εκτός πια αν είχε περάσει νύκτα και δεν το είδαν... Το βεβαίο ήταν, ότι η Δίγκολν εύρισκετο έξω από τον συνηθισμένο δρόμο των πλοίων και μάλιστα ήταν άγνωστη—αυτό θα το μαρτυρούσαν κι' οι γεωγραφικοί χάρ-τες—γιατί αλλοιότιχα πολλά πλοία θα έπλησίαζαν, τουλάχιστο για νάνανεώσουν την προμήθεια του νερού. Άλλα το πέ-λαγο που την τριγύριζε, ήταν πάντα έρημο έσο μπορούσε να φθάνη το μάτι κι' οι ά-ποικοι, για να γυρίσουν μια μέρα στην πα-τρίδα, δεν έπρεπε να ελπίζουν παρα μόνο στον εαυτό τους...

Γι' αυτό ίσα-ίσα μιλούσαν την ημέρα εκείνη του 'Απριλίου, μαζεμένοι στη σάλα του Γρανιτίνου Παλατιού.

—Ένας τρόπος σωτηρίας υπάρχει, ένας μόνον! έλεγε ο Γεδεών Σπίλεττ. Να κά-μουμε ένα πλοίο αρκετά μεγάλο, για τα-ξειίδι μερικων εκατονταδων μιλλιών. 'Α-φοῦ κάμαμε ένα καίκι, ε, δεν εινε τόσο δύσκολο να κάμουμε κι' ένα καράβι...

—Κι' όπως πήγαμε στη νήσο Θαδωρ, επρόσθεσε ο Χάρμπερτ, δεν εινε δύσκολο να πάμε και στο Πομοτού.

—Δεν λέω όχι, αποκρίθηκε ο Πέ-γκροφ, αν και δεν εινε το ίδιο πράγμα ένα ταξειίδι κοντινό κι' ένα ταξειίδι μακρινό. Με τον «Καλότυχο» είχαμε τρικυμία, άλλα δεν μάς ένοιαζε και τόσο, γιατί ξέραμε ότι το λιμάνι, ή από δω ή από κει, ήταν κοντά. Φαντασθήτε όμως ένα ταξειίδι χίλια διακόσια μίλλια!...

—Δεν θα τώκανες, Πέγκροφ, στην ά-νάγκη; ρώτησε ο δημοσιογράφος.

—Στην ανάγκη; Και με τον «Κα-λότυχο» θα τώκανα! Ξέρετε ότι εγώ δεν είμαι από κείνους που δειλιάζουν εύκολα.

—Τώρα μάλιστα που έχουμε άκομη ένα θαλασινό στην συντροφιά! παρατή-ρησε ο Ναβ.

—Ποιόν;

—Τον 'Αύρτων.

—'Α, ναι! είπε ο Χάρμπερτ.

—Φτάνει, γάθελε νάρθη μαζί μας, είπε ο Πέγκροφ.

—Μα τί; ρώτησε ο δημοσιογράφος νομίζεις ότι αν παρουσιάζετο το γι' ω τ του λόρδου Γκλήναρθαν στη νήσο Θα-δωρ, όταν άκομη ο 'Αύρτων ήταν εκεί, δεν θα θέλε να φύγη;

—Μην ξεχνάτε, φίλοι μου, αποκρί-θηκε ο Κύριος Σμιθ, ότι τα τελευταία χρόνια της εκεί διαμονής του, ο 'Αύρτων δεν ήταν στα λογικά του. 'Αλλά το ζή-τημα δεν εινε αυτό. Πρόκειται να εξετά-σουμε αν μπορούμε να ελπίζουμε στην επιστροφή του σκωτικού θαλαμηγού. Εγώ νομίζω ναι. Ο λόρδος Γκλήναρθαν υπο-σχέθηκε στον 'Αύρτων να πάη να τον πάρη όταν θα έκρινε ότι τιμωρήθηκε αρκετά για τα εγκλήματά του. Και θα πάη.

—Συμφωνώ! είπε ο Γεδεών Σπί-λεττ.

—Κ' εγώ, επρόσθεσε ο Πέγκροφ. Ο λόρδος θα γυρίση, και γρήγορα μάλιστα, αφού εινε τώρα δώδεκα χρόνια που άπα-ρατήθηκε ο 'Αύρτων. Άλλα που θα γυ-ρίση; Στη νήσο Θαδωρ βέβαια κι' όχι στη Δίγκολν!

—Βεαιότατα, είπε ο Χάρμπερτ, ά-φοῦ μάλιστα το νησί μας δεν εινε οὔτε στο χάρτη.

—Λοιπόν π' έπει να κάμουμε τρόπο, αποκρίθηκε ο μηχανικός, ώστε να δηλωθί-ται η νήσο Θαδωρ, ότι ο 'Αύρτων βρίσκε-ται στη Δίγκολν.

—Τίποτα ευκολώτερο! είπε ο Γε-δεών Σπίλεττ. Αρκεί νάρίσουμε ένα γράμ-μα άνοικτό στο σπιτάκι εκείνο, όπου κα-τοικούσαν ο πλοίαρχος Γραντ και κατόπιν ο 'Αύρτων. Ο λόρδος Γκλήναρθαν δεν μπορεί να μή το βρή.

—Κρίμα που δεν το συλλογισθήκαμε, όταν είμαστ' εκεί! εφώναζε ο Πέγκροφ.

—Πώς θα το συλλογίζομαστε; παρατή-ρησε ο Χάρμπερτ. Τότε δεν ξέραμε την ιστορία του 'Αύρτων. Δεν είχαμε ιδέα ότι μια μέρα θα πήγαιναν να τον πάρουν!

—Δεν πειράζει, είπε ο Κύριος Σμιθ, την έρχομένη άνοιξη κάνουμε πάλι το τα-ξειδάκι ως τη νήσο Θαδωρ.

—Κι' αν ο λόρδος Γκλήναρθαν πάη εν τῷ μεταξύ; ρώτησε ο ναύτης.

—Δεν μου φαίνεται πιθανό, αποκρίθηκε ο μηχανικός. Ο λόρδος δεν θα διάλεγε χει-μώνα για ταξειίδι στής μακρινές αυτές θαλάσσεσ. 'Η θα γύρισε στη νήσο Θαδωρ όταν ο 'Αύρτων ήταν πια μαζί μας, δη-λαδή στο διάστημα των πέντε αυτών μη-νών, ή θα γυρίση αργότερα. Και τότε θα-χουμε καιρό, με της πρώτες καλοκαιρίες του 'Οκτωβρίου, να πεταχθούμε ως τη νήσο Θαδωρ και νάρίσουμε ένα σημείωμα.

—Τι κρίμα, αλήθεια, είπε ο Ναβ, αν ο Δούγκλαν ξαναγύρισε κι' έφυγε τους τελευταίους αυτούς μήνες!

—'Ας ελπίσουμε ότι δεν συνέβη αυτό, αποκρίθηκε ο Κύριος Σμιθ κι' εινε ή καλ-λίτερη ελπίδα απ' όσες μπορούμε νάχουμε για την επιστροφή μας στην πατρίδα!

—Θ' βεβαιωθούμε γι' αυτά όλα, είπε ο δημοσιογράφος, όταν θα ξαναπάμε στη νήσο Θαδωρ, γιατί μου φαίνεται, ότι αν πήγαινε εν τῷ μεταξύ ο Δούγκλαν, αν βγήκαν άνθρωποι στο νησί, θα βρούμε τίποτα ίχνη, δεν γίνεται!

—Βεβαιότατα! έσυμψώνησε ο μη-χανικός. Λοιπόν, φίλοι μου, αφού μπο-ρούμε νάχομε άκομη αυτή την ελπίδα της σωτηρίας, ες περιμένουμε με υπο-μονή την άνοιξη, και αν διαφουσθί τότε, θα ιδούμε τί άλλο θα κάμουμε.

—Για να είμαστε όμως εξηγημένοι, είπε ο Πέγκροφ, είτε με τον ένα τρόπο εύγουμε από το νησί μας, είτε με τον άλλο, δεν θα το κάμουμε γιατί δεν μάς άρέσει εδώ.

—Όχι, Πέγκροφ, αποκρίθηκε ο μη-χανικός, θα το κάμουμε μόνο, γιατί εί-μαστε μακριά από καθε τί που ο άν-θρωπος πρέπει να γαπῶ περισσότερο 'ς αυτό τον κοσμο: από την οικογένειά μας, τους φίλους μας, την πατρίδα μας!

Άφοῦ τα πράγματα συζητήθηκαν κι' άπορασίθηκαν έτσι, οι άποικοι δεν εί-χαν ανάγκη, πρὸς το παρόν, να ναυ-πηγήσουν κι' άλλο πλοίο, αρκετά μα-γάλο για να ταξειδέψη είτε ως το άρ-χιπέλαγος πρὸς βορράν, είτε ως τη Νέα Ζηλανδία πρὸς τη δύση, κι' εξακολού-θησαν τα συνηθισμένα τους έργα, με την πρόβλεψη ότι και τρίτο χειμώνα θα περ-νοῦσαν στο Γρανιτίνο Παλάτι.

Όπωςδήποτε, άποράσιζαν να χρησι-μοποιήσουν πάλι τον «Καλότυχο», για να κάμουν τώρα τον γύρο του νησιού. Γιατί ή άναγνώρισις των ακτών του δεν είχε τελειώσει άκομη. Ο άποικοι δεν είχαν παρά πολύ άτελη ιδέα για τη δυτική και τη βορεινή, από το στόμιο του Καταράκτη ως τάκρωτήρι της Σιαγόνος, με τον μικρό δρομο που ε-σχηματίζετο ανάμεσά τους.

Το μικρό αυτό ταξειίδι το επρότεινε ο Πέγκροφ κι' ο μηχανικός έδωσε πρόθυμα τη συγκατάθεσί του. 'Η κακοκαιρίες δεν είχαν άρχιση άκομη κι' ο γύρος του νησιού, 'ς αυτή την εποχή, δεν θα παρουσίαζε κινδύνους και δυσκολίες.

Η άναχώρησις ώρίσθη για της 16 'Απριλίου. Ο «Καλότυχος», στο Πορτο-Μπαλλόνι, έτοιμάσθηκε για ταξειίδι ο-λίγων ημερών.

Ο Κύριος Σμιθ επροσκάλεσε και τον 'Αύρτων, να λάβη, αν ήθελε, μέρος. Εκείνος όμως εδῆλωσε, ότι προτιμούσε να μείνη στην ξηρά. Μόνο που, όσο θα-λειπαν οι άποικοι, θα κατοικούσε στο Γρανιτίνο Παλάτι κι' ο Ζούπ θα του κρατούσε 'κει συντροφιά.

Το πρωί λοιπόν της ώρισμένης ήμέ-ρας, όλοι οι άποικοι, με τον Τόπ, μπή-καν στην «Καλότυχο» που εξεκίνησε άμέσως, με μέτριο νοτιοδυτικό άνεμο, για το άκρωτήρι της Σαύρας.

Έχρειάσθηκαν όλόκληρη μέρα για να κάμουν τα είκοσι αυτά μίλλια, γιατί ο άνεμος δεν ήταν καθόλου ευνοϊκός. Είχε νυχτώση, όταν έκαμψαν το άκρω-τήρι. Ο Πέγκροφ επρότεινε τότε στον μηχανικό να εξακολουθήσουν το ταξειίδι με μικρή ταχύτητα και με δυο μούδες στο πανί. Ο Κύριος Σμιθ όμως επροτί-μησε ναγκυροβολήσουν, για να ιδούν το πρωί εκείνο το μέρος της άκτής. Ά-πορασίσθηκε μάλιστα, αφού επρόκειτο περί άναγνώριτεως, να μην ταξειδεύουν την νύκτα, άλλα να ρίχνουν την άγκυρα 'ς όποιο μέρος εύρίσκοντο το βράδυ, εάν το ευγχωρούσε ο καιρός.

Διανυκτέρευσαν λοιπόν απέξω από το άκρωτήρι. Ο άνεμος είχε πέση κι' ή-ταν μιά νύκτα ήτυχώτατη. Ο άποικοι, εκτός του Πέγκροφ, μπόρεσαν να κοι-μηθούν μέσα στον «Καλότυχο» όπως σχεδόν θα κοιμόνταν και στο Γρανί-τινο Παλάτι.

Την επάυριο, 17 'Απριλίου, ο Πέγ-κροφ ξεκίνησε πρωί-πρωί. Οι άποικοι ήξεραν την δυτική εκείνη άκτή, την δα-σώδη, αφού τόσες φορές την επέρασαν πεζή. Και όμως πάλι εκίνησε τον θαυ-μασμό τους.

(Επεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΟΝΗΣ

Αγαπητοί μου,

κ. Ρεμπον-δης ο σο-φός καθη-γητής του Πανεπιστη-μίου, για να χαρηνρί-ση τον με-γάλο του συνάδελφο

Κυπάρισσο Στέφανο ως επιστήμονα, είπε ότι ήταν «μαθηματικός καλλιτέχνης, μορφολόγος, γεωμετριστής και αλγε-βριστής». —Μα θηματικὸς καλ-λ: τ έχ ν ης... Δεν σῶς φαίνεται κά-πως παρῆξeno αυτό; Και όμως! ο Κυ-πάρισσος Στέφανος ήταν αληθινά όπως τον έχαρακτήρισε ο κ. Ρεμπονδης. Δεν ζητούσε μόνο την επιστημονική αλή-θεια, άλλα και την ωμορφιά στην 'Ε-πιστήμη, την κομψότητα, τη χάρι. Οι μαθηματικοί του τύπου ήταν άπλοϊ, σύν-τομοι, σύμμετροι, εύμορροι, καλλιτεχνι-κοί. Έτσι τους ήθελε, έτσι προσπα-θούσε να τους κάνει κι' άμα το κατώρ-θωνε, καμίζωνε γι' αυτό όσο και για την καινούργια αλήθεια που έδειχναν οι τύποι εκείνοι. 'Εφθανε να λέη: «'Ε-νας τόσο κ ο μ ψ ὀς τύπος, δεν μπορεί παρά να εινε κι' α λ η θ ι ν ὀς». Με

άλλους λόγους, ο επιστήμων αυτός έδινε τόση σημασία στην έκφρασι, στην έξωτε-ρική παράστασι, στη μορφή, ότη δίνει κι' ένας ποιητής, ένας ζωγράφος, ένας γλύπτης. Ήταν μαθηματικός καλλι-τέχνης.

Κανένας άλλος, στην επιστήμη αυτή, δεν θα μπορούσε να χαρακτηρισθί έτσι. Κι' όμως ο Κυπάρισσος Στέφανος ήταν μία μεγαλοφυΐα, ένας από τρεις ή τέσ-σερους μεγάλους συγχρόνους μαθηματι-κούς του κόσμου. Άλλα να τί θα πῆ μεγαλοφυΐα 'Ε λ λ η ν ι κ ή: και στους μαθηματικούς τύπους ακόμα να ζητη-τό ὀ ρ α ι ὀ και την 'Αλγεβρα άκομη να την κάνη καλλιτεχνία! Κι' αυτό ίσα-ίσα μαρτυρεί πόσο ανώτερος, πόσο προοδεύμενος, πόσο εξαιρετικός ήταν ο Κυπάρισσος Στέφανος. Φαντασθήτε: να εινε καλλιτέχνης μαθηματικός 'ς έναν τόπο, όπου κι' οι ίδιοι οι καλλιτέχνες εινε κάποτε... μαθηματικοί. Δηλαδή δεν εινε καθόλου καλλιτέχνες. Γιατί να ποῦμε την αλήθεια, στη σημερινή 'Ελ-λάδα, απ' όσους κάνουν τον καλλιτέ-χνη, δεν ξέρουν όλοι από Τέχνη. Τα έργα τους δεν έχουν χόρι, κομψότητα, συμμετρία, ώραία μορφή. Μοιάζουν μάλ-λον με τους τύπους των άλλων μαθη-ματικών, εκείνους που δεν έχουνε ο Κυπάρισσος Στέφανος, κάτι τύπους ά-πέραντους, άκομψους, σαν προκατακλυ-σμαία μαμμούθ και μεγαθήρια...

Σῶς είπα την άλλη φορά, ότι στην αρχή είχα τον Κυπάρισσο Στέφανο κα-θηγητή, ύστερα τον έλαμα φίλο. Βλε-πόμαστε συχνά και μιλούσαμε για πολλά και διάφορα. Τώρα πιστεύω, ότι δεν θα εκπλαγῆτε καθόλου αν σῶς πω, ότι μι-λούσαμε και για Τέχνη, και για Φι-λολογία. Ο Κυπάρισσος Στέφανος είχε διαβάση 'στα «Παναθήναια» όπου πρωτο-δημοσιεύθηκε, το μυθιστόρημά μου «Ο Κόκκινος Βράχος» κι' εν' από τα με-γαλότερα καυχήματα της ζωῆς μου, εινε ότι από τότε μου είπε πολλές φο-ρές: «Είσαι καλλιτέχνης του λόγου! Τέτοιος έπαινος, από τέτοιον άνθρωπο, που δεν συνήθιζε μάλιστα να κολακεύη κανένα, είχε μεγάλη για μένα σημα-σία... Άλλα εκείνο που μ' εύχαριστούσε άκομα περισσότερο, ήταν ή συμβουλές που μου έδινε και ή υποδείξεις που μου έκανε ο μεγάλος μου φίλος. Για όλα έν-διαφέρετο, βλέπετε, αυτός ο άνθρωπος, σε όλα επρόσθεσε, όλα ήθελε να τα σπρώχνη στο καλλίτερο. Τη Φιλολογία μάλιστα τη θεωρούσε ως το σπουδαί-τερο παράγοντα κοινωνικής κι' εθνικής προόδου. Γι' αυτό, όταν βρίσκονταν μ' ένα συγγράφει, που μιλούσε για την Τέ-χνη του, με τον σκοπό πάντα να τον έ-πηρεάση, ώστε να γράφη, κατά της ιδέας του, καλλίτερα πράγματα και χρησιμώτερα.

Άλλο χαρακτηριστικό του Κυπα-ρίσσου Στέφανου ήταν ή μεγάλη του ευτέδεια, το βαθύ του θρησκευτικό αί-σθημα. Μπορώ να σῶς πω, ότι έφθανε ως το θανατισμό. Είχε γεννηθί στην Τήνο από πατέρα δάκκαλο, Φραγγοσυ-ριανό, και φυτικά είχε ακολουθήση την πατρική θρησκεία: ήταν Καθολικός. Άλλα δεν μπορείτε να φαντασθήτε με πόσο ζήλο, με πόση πίστι, με πόσο—το ξαναλέγω,—θανατισμό! Αυτός, μά-λιττα, ο μεγάλος επιστήμων, ο μεγα-λότερος που έδγαλε ή νέα 'Ελλάδα! Και να συλλογίζωμαι τώρα, ότι υπάρ-χουν άνθρωποι, νέοι, παιδιά, που εινε άθρησκοι και άθεοι εν όνοματι... της 'Επιστήμης! —Ποιά; 'Επιστήμης, παι-διά μου; Την ξέρετε σῶς καλλίτερα απ' ό,τι την ήξερε ένας Κυπάρισσος Στέφανος; Και όμως να ποῦ εκείνον ή 'Επιστήμη—και τί 'Επιστήμη; Μα-θηματικά, Φυσική, Χημεία, 'Αστρονο-μία, 'Ανθρωπολογία, Γεωλογία, Πα-λαιοντολογία, άκριβώς δηλαδή ή 'Επι-στήμη όπου στηρίζετε την άθειά σας,—εκείνον, λέγω, δεν τον εμπόδιζε καθό-λου να πιστεύη στο Θεό και να εινε τόσο ευσεβής Χριστιανός!...

Έννοείται, ότι της παραπάνω φρά-σεις δεν της απευθύνω 'ς όλους εῶς που με διαβάσετε. Ήταν για εκείνους μόνο που έχουν τέτοιες ιδέες για 'Επι-στήμη και για Θεοκρατία. Σῶς δεν της έχετε κι' εύχομαι να μή γελασθήτε και να μην παρατυρωθήτε ως αυτές ποτέ! Το παραδείγμα του Κυπάρισσου Στε-φάνου, ένας τόσο μεγάλου επιστήμονος και τόσο μεγάλου θρησκευτικού, ες σῶς προ-φυλάττει!

Σῶς άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΝΥΚΤΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

—Δέ μου λές, να σε χαρώ, Πού έβρισκες τόσον καιρο; —Εύπνια δεν κινδύνουνα: Σε σπηλιά, κοιμόμουνα. —Σὺ λοιπό δὲ νάμιασε! —Σὺν δὲν... έξεπάγαιες! —Μάθε, ή 'Αγάτη εμάς θερμαίνει, Και ή Διχόνοια μᾶς πεθαίνει, Μία την άλλη άγκαλισμένες Ζούμε μήνες... κοιμισμένες, Δίχως να μᾶς τρών τα χιόνια. Σὺν μαρούλα, με συμπόνια, Τρεφει και κοιμίζει ή 'Ομόνοια.»

ΤΡΙΖΟΝΙ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΣ

Τοίτοι τρέχει το τρίζονι. Κι' είτε ο σκύλος: —Πάψε, σώνει! Τί δλο λές δλη τη νύχτα; —Μόνογο μου, ταῦτιά σου ρίχ' τα! Λίγες ώρες αν σφυρίζω, Σὺν πουλάκι τρετίζω, Μέρα νύχτα δὲ γαυγίζω. Κι' επιτέλους! ένα Θέρος Ζὼ και δὲ θά γίνω... γέρος! »

Σπέντες 1918

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Οι δύο αδελφοί άλλαζαν μιὰ ματιά κι' έπειτα κύτταζαν προσεκτικά εκείνο τόν βουνήσιο. Ήταν ακόμα πολύ νέοι για να ξέρουν, ότι ένας κλέφτης ή ένας φονιάς πολύ σπάνια δείχνεται από τη φυσιογνωμία. Κι' ή φυσιογνωμία του Βλάση Φοσέτου ήταν γλυκαία και συμπαθητική. Ούτε ελαττώματα ήταν εκεί αποτυπωμένα, ούτε εγκλήματα. Άπεναντίας, τὰ στακτερά του μαλλιά έδιναν έναν άερα αξιοπρεπείας στο ροδαλό του πρόσωπο, και τὸ βλέμμα του έφαινετο γεμάτο ειλικρίνεια, αφέλεια, κα-

«Χωρίς καμιά προφύλαξη, είχε πάη ό ίδιος...»

λωσύνη. Θάταν αδύνατο να υποπτευθῇ κανείς, βλέποντας μόνο τὸ έξωτερικό του, ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν συνειδημένος με ληστές και κακούργους, βοηθός και συνένοχος στα εγκλήματά τους.

Ευτύχημα που ήλθαμε μεξς πριν απ' αυτόν, είπε ο Δόναλντ στον αδελφό του. Άνθρωπος με τέτοιο πρόσωπο θα μπορούσε να πατήση τὸν καθένα. Άλλά τώρα που ο κ. Μπράιττων εἶνε προειδοποιημένος, δεν θα πέση βέβαια στην παγίδα.

Μπήκαν στ' αμάξι και σε λίγη ώρα έφθαναν στην Άργελή.

Μ' όλη του τήν απάθεια και τή συνειθισμένη του ψυχραιμία, ο στρατηγός Μπόλντ άνησύχησε λίγο, όταν οι άνεψιοί του τὸ διηγήθηκαν τῆς περιπέτειας τῆς ἡμέρας εκείνης.

—Έκάματε πολύ καλά, τὸς εἶπε, που πριν έλθῃτε εδώ, έτρέξατε στού κ. Μπράιττων. Χαίρω πολύ που κατορθώσατε να χαλάσετε τὰ σχέδια τῶν ληστών. Στο εξῆς όμως πρέπει να εἰσθε συνετώτεροι, προφυλακτικώτεροι. Έκείνος ο τρελλός ο Παῦλος μπορεί να σᾶς παρασύρῃ καμμιὰ μέρα και σε χειρότερη περιπέτεια, απ' όπου δεν θάταν ικανός να σᾶς βγάλῃ. Υποσχεθῆτέ μου, ότι δεν θα γυρίζετε στα βουνά, αν δεν σᾶς συντροφεύῃ κι' ο Πιέρρος Λεμπόν. Σύμφωνοι;

—Έχετε τὸ λόγο μας! ἀποκρίθηκαν τὰ παιδιά ἀδιστάκτως.

Κι' ο θεός τους ἤσυχασε, γιατί ἤξερε ότι τὸν λόγο τους πάντα τὸν κρατοῦσαν.

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάσθηκε ο κ. Μπράιττων. Ο στρατηγός Μπόλντ, που τὸν συμπαθοῦσε πολύ απ' ὅσα ἤξερε γι' αὐτὸν ἀπὸ τοὺς άνεψίους του, τὸν ἔκρατησε και στο γεῦμα, για νάνταποδώσῃ τὴν περιποίησι που εἶχε κάμῃ χθές στα παιδιά. Τελος πάντων, ο κ. Μπράιττων κι' ο στρατηγός Μπόλντ ἔχωρίσθηκαν σάν δυὸ παληοί φίλοι.

Τὴν ἡμέρα εκείνη ἐχίονιζε δυνατὰ ἀπὸ τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ. Άλλά ὑστερ*

βουνά!...Τώρα θὰ περιορισθοῦμε στο μεγάλο δρόμο, ἀφοῦ υποσχεθήκαμε στὸ θεό μας να μὴν ξανακάμουμε καμμιὰ τρέλλα... Έ, δεν πειράζει. Τὸ Ἡμερολόγιό μου δεν θὰ πλουτισθῇ σήμερα με καμμιὰ ενδιαφέρουσα ἱστορία! ἄς ἐλπίσουμε όμως ότι ὁ ὠραίος αὐτός καιρός θὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ο Δάγκλας ἦταν ὁμολογουμένως ἓνα πολύ έξυπνο παιδί. Άλλά με ὅσα χαρίσματα κι' αν τὸν εἶχε προικίσῃ ἡ φύσις, δεν ἦταν βέβαια και προσητής. Γι' αὐτὸ δεν μπορούσε να ξέρῃ, ότι ἴσα-ἴσα εκείνη τὴν ἡμέρα τὸ Ἡμερολόγιό του θὰ ἐπιουτίζετο με τὴν πιὸ ενδιαφέρουσα ἱστορία...

Ο Πιέρρος Λεμπόν εἶχε φύγῃ τὸ πρωί με σκοπὸ ὠρισμένο. Άπεναντίας ο Παῦλος θέλησε να πάῃ λιγάκι σ' τὴν τύχη. Για να διακριθῇ, να κάμῃ ἐντύπωσι στα μάτια τοῦ δασκάλου του, που τὸν ἀγαποῦσε πάρα πολύ, σκέφθηκε νάνακαλύψῃ καινούργιο και συντομώτερο δρόμο πρὸς τὸν Στοιχειωμένο Πύργο, ὥστε να μὴν παρακουράζονται οἱ ξένοι περιηγηταί, που θάθελαν να τὸν ἐπισκεφθοῦν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ

[ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΒΙΔ]

(Συνέχεια και τέλος, ἴδε σελ. 104)

«Υποχρεοῦμαι να μὴ καταπιῶ τοὺς ἀδελφούς Πράσινους, αν μου δείξουν τὴ φωλιά τοῦ σκαντζοχοίρου και αν τὰ σκαντζοχοιρόπουλα δεν βρεθοῦν παραπολύ σκληρά».

—Ω, γι' αὐτὸ δεν ὑπάρχει φόβος! — με ζωρότητα ἔπεισεν αὐτὸν ο Κοᾶξ-κοᾶξ. —Γύρω τίποτε φαγώσιμο δεν ἀπέμεινε με τὸ να τὰ παραγεμίζουν οἱ γονεῖς των! εἶνε σιχαμός με τὴν ἀδηφαγία μερικῶν.

—Αὐτὸ τὸ λέτε για μένα; —ἐρώτησε τὸ λελέκι.

—Τί λέτε, καλέ; Θεὸς φυλάξῃ! —ἐκπληκτος τάχα εἶπεν ο Κοᾶξ-κοᾶξ, μετανίζοντας ἐμπρὸς στο λελέκι. —Οὔτε απ' τὸ νοῦ μου πέρασε τέτοια σκέψις!

Κ' ἐπῆρε μπράτσο τὸν Βεκεκῆς κ' ἐπῆγαν και οἱ τρεῖς στὴ φωλιά τοῦ σκαντζοχοίρου.

—Νά τὴν, εἶπεν ο Κοᾶξ-κοᾶξ, ἀπομακρύνοντας με τὴ μύτη του τὰ χόρτα.

Μέσα στὴ φωλιά, με χωμένα τὰ μουράκια τὸ ἓνα στο πλεῦρό τοῦ ἄλλου, ἐκοιμῶντο ἐξ ὀρεκτικώτατα σκαντζοχοιρίδια. Τὸ λελέκι μάλιστα τὸ ἐπῆρε τὸ παράπονο ἅμα τὸ εἶδε.

—Εἶνε να λυπηθῇ κανεὶς ἀλθῆσει τοὺς γονεῖς των... —Εἶπε κ' εὐθὺς ἔχαψε μονομιᾶς ἓνα σκαντζοχοιρίδιον. —Πελοῦ νόστιμο, πολύ! —εἶπε με θαυμασμόν. —Μου ἔτυχε να φάγω και ὀλιγώ-

τερο νόστιμα πράγματα! Καὶ χωρὶς να βιάζεται, ἔκατάπε με ὀρεξί και δεύτερο.

—Φαντάζομαι τί νόστιμάδα που θὰ αἰσθάνεσθε! —εἶπε ζηλεύοντας ο Κοᾶξ-κοᾶξ. —Έχετε δὰ κ' ἓνα λαρύγγι!...

—Δεν ἔχω παράπονο! —εἶπε τὸ λελέκι —κι' ἔχαψε τὸ τρίτο.

—Και εἶνε λοιπὸν καλὸ φαί;

—Έξοχο!

—Ἡ βελόνες δεν σᾶς ἀγγυλώνουν;

—Σταλιά!

—Καλὴ ὀρεξί, λοιπὸν! —εἶπε ἀποχαιρετώντας ο Κοᾶξ-κοᾶξ και πέρνοντας πάλι μπράτσο τὸν ἀδελφό του.

—Για σταθῇτε ἱερώναιζε τότε τὸ λελέκι, φράζωντάς τους τὸ δρόμο. —Έλᾶτε ὅω να σᾶς γνωρίσω με τὴ γυναῖκά μου.

—Με τὴ γυναῖκά σας;...

—Ναί, θὰ τῆς εἶνε ενδιαφέρουσα ἡ γνωριμία σας! Μὰ δεν πιστεύω να ξεχάσατε πὼς ὑπογράψατε χαρτί! εἶπεν ο Κοᾶξ-κοᾶξ, χύνοντας πράσινο ἰδρώτα.

—Έγὼ δεν θὰ σᾶς πειράξω! —ἤρχισε να τοὺς βεβαιώνῃ τὸ λελέκι, κυρώνοντας τὸν λαιμό του ἐπίσω στὴ ράχη

του και ἐκρότησε τὸ ράμφος του τόσον, ὥστε ἀντήχησε μακρυνά.

—Οὔ, τί σιχαμένος κρότος!... —ἐμουρμούριζεν ο Βεκεκῆς, ὁ ὁποῖος μισή ὥρα δεν εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα.

—Ο καθένας ὅπως τὸ πάρῃ! —εἶπε τὸ λελέκι. —Εἶνε όμως χρήσιμος. Να και ἡ μαντάμ.

Στὴν ἀτμοσφαῖρα ἔγεινε θόρυβος ἡ-ταν ἡ λελέκα, που εἶχε προσπετάξει. —Έκαμε ἓνα κύκλον απ' ἐπάνω τους, ἐτέντωσε τὰ πόδια της και τὰ ἐτίναξε, ζητώντας στήριγμα, ἔπειτα ἐπᾶτησε χάμω στερεά. Στὸν ἴδιο καιρό, τὸ λελέκι ἔσπευσε να τελειώσῃ τὴν εὐτυχία του, ὀλίγο δε ἔλειψε να πνιγῇ με τὸ τελευταῖο κομμάτι.

—Εὐὺ γεματίζεις, βλέπω; ἡρώτησε ἡ λελέκα, κυττάζοντας με μάτι ὅζυ τὸν ἄνδρα της. —Α, ὄχι, ἓνα μεζεδάκι ἐπῆρα μοναχά. —Τιποτένιο πραγματάκι! ἀπεκρίθη τὸ λελέκι. —Άλλά ἔλα να σε γνωρίσω: Οἱ κύριοι απ' ἐδῶ εἶνε οἱ ἀδελφοὶ Πράσινοι —ἡ σύζυγός μου!

—Τί ὠραῖοι που εἶνε! εἶπε με χαμό-

γελο ἡ λελέκα. —Τῶς-era πῶ; θὰ σ' ἀρέσουν, ἀγαπητή μου! —εἶπε σκύδοντας τὸ λελέκι.

Οἱ ἀδελφοὶ όμως δεν εἶπαν τίποτε. Ο Βεκεκῆς ἐκάθητο ὅπως πρὶν, χωρὶς νάντιλαμβάνεται καλά, με γουρλωμένα μάτια και κρεμασμένο τὸ κάτω χεῖλος. Τὸ ταξίδι διὰ τῆς διώρυγος τοῦ ἐπῆρε κάθε κρίσιν. Ο δε Κοᾶξ-κοᾶξ, μ' ὀλην τὴν ἐπιθυμίαν του, δεν ἔμπορῶσε να εὖρῃ λέξεις. Κατατρομαγμένος, κολλημένος σφικτὰ κοντὰ στὸν ἀδελφό του, ἐκρατοῦσε μέσα στα δάκτυλα ψηλά «τὸ χαρτί» σάν ἀσπίδα.

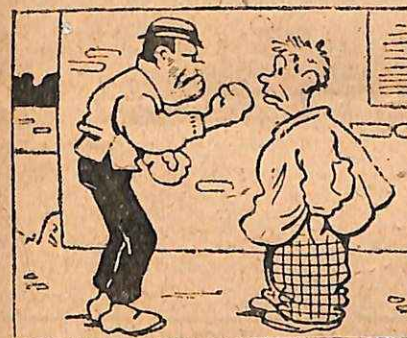
Γρήγορα όμως οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐξηρανίσθηκαν: ἡ λελέκα τοὺς κατέπιε.

—Ο ἄνδρας δεν εἶνε ὑπόλογος διὰ τὰς πράξεις τῆς γυναίκος του! —εἶπε τὸ λελέκι, τὸ ὁποῖον ἐστέκο με τὸ ἓνα πόδι και ἀνοιγόκλεινε τὰ μάτια με φιλοσοφικὸν ὕρος.

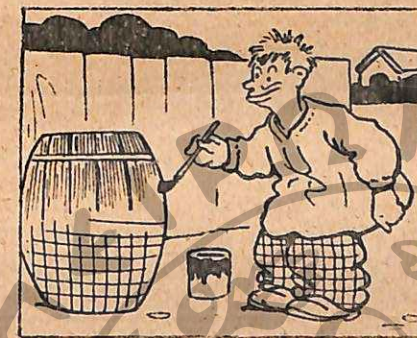
Τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἄνεμος ἄρπαξε τὸ χαρτί, τὸ συνεπῆρε και τὸ ἔριξε στ' αὐλάκι.

ΑΓ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

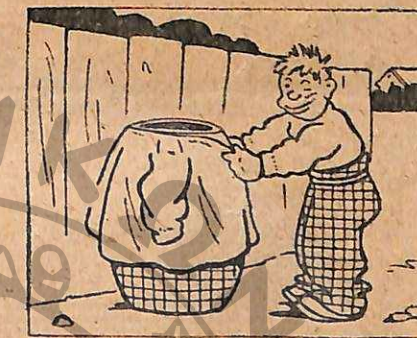
Η ΕΣΥΓΙΝΑΔΑ ΝΙΚΑ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙ

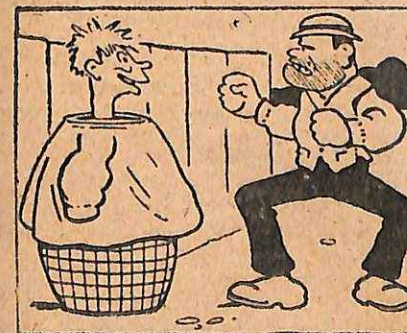
Ο Παντελής —χρωματιστής στο χωριό του, —ήταν ἓνας κοίλας λιγάκι, ἄλλὰ χωρὶς δύναμι και γι' αὐτὸ χωρὶς θάρρος. Έτσι ὁ Θάνος, ὁ καρρολόγος, χειροδύναμος και καυγατζῆς, τὸν ἐφορτώνετο συχνά —μάλιστα όταν ἦταν πιωμένος —και τοῦ τῆς ἔβρεχε. Άλλά μιὰ

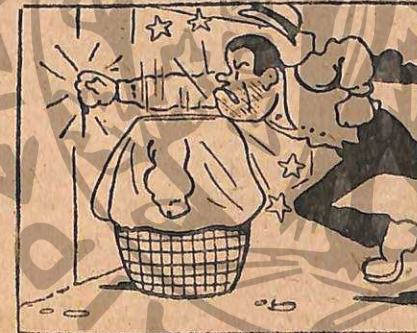
μέρα, ὁ Παντελής βρῆκε τρόπο να τοῦ παίξῃ ἓνα παιχνίδι και να τὸν ἐνδι-κηθῇ. Τοῦ ἤλθε δηλαδὴ ἡ ἰδέα να χρωματίσῃ ἓνα βαρέλι, ὥστε να μοιάσῃ κάπως με τὸ μαρὸ πανταλόνι του, να τοῦ φορέσῃ ἀπὸ πάνω τὴν ἐργατική του μπλούζα, που ἦταν πολὺ πλατειά ἐξ

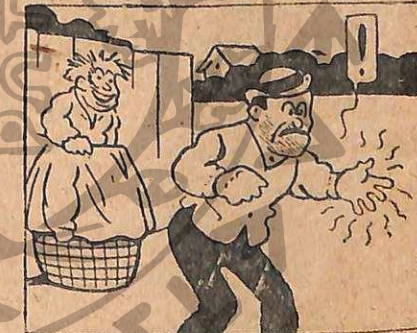
αἰτίας τῆς κοιλιάς του, και ὕστερα να μπῇ ὁ ἴδιος μέσα στο βαρέλι, με τὸ κεφάλι μόνον ἀπέξω. —Σε λίγο ὁ Θάνος πέρασε ἀπὸ κει, πιωμένος πάλι, και καθώς εἶδε τὸν Παντελή, ἄρχισε να τοῦ φωνάζῃ: —Τί στέκεσαι κει, βοῆ χάχα; Βαρέλια σ' ἔβαλαν να φυλάς; Παραμέ-

ρισε να περάσω! —Δεν τὸ κουνῶ ἀπὸ δῶ! ἀποκρίθηκε ὁ Παντελής προκλητικά. Κι' αν σου βαστᾷ, ἄγγε με, να ἰδῇς τί θὰ πάθῃς! —Θὰ φᾶς γροθιά στο κούτελο, να γίνῃς ἄλλος τόσος! —τὸν φοβερίζει ἐμμέτρωσ ὁ μεθυσιμένος. —Μ' αὐτὸ θέλω κι' ἐγὼ! τὸν προκαλεῖ

πάλι ὁ Παντελής. —Αν κοτῆς, δός μου τη! —«Έ, μὰ δεν ὑποφέρεσαι!» —Κι' ἀγριεμένος ὁ Θάνος, σφίγγει τὸ γροθὶ του κι' ὀρᾷ... Άλλ' ἀκριβὲς τῇ στιγμῇ που θάπερτε ἡ γροθιά, ὁ Παντελής ἄξαφνα χαμηλώνει, χώνει τὸ κεφάλι του στο βαρέλι κι' ἡ χερσούκλα τοῦ Θάνου

βρίσκει τὸν τοῖχο. Έννοεῖται ὅτι ὁ τοῖχος δεν ἐπόμεσε ὅσο ἡ χερσούκλα τοῦ Θάνου, που φεύγει σακατεμένος και τρομαγμένος. —Δεν σᾶλεγα; τοῦ φωνάζει τώρα με γέλια ὁ Παντελής. —Αν σᾶρέσῃ, ξαναπέρασε!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

